

[Arnth Jensen.]

den Minister, som ellers altid ynder at optræde som de fattiges Beskytter, maatte være villig til at fortolke Loven saaledes, som jeg og mangfoldige Menighedsraad paa Landet ønsker den fortolket.

Jeg kan ikke beklage mig over Tydeligheden af det Svar, den højtærede Kirkeminister gav mig angaaende Genoprettelsen af Lundforlund-Gerlev Sognekald — Svaret var et afgjort Nej. At Svaret ikke kan tilfredsstillende de Menigheder, hvis Talsmand jeg i dette Tilfælde er, behøver jeg vel heller ikke at tilføje. Men jeg savner i den højtærede Ministers Svar enhver virkelig og saglig Begrundelse for Afslaget. Det, der er Sagens Kærne, Tresognspastoratet og dets Ulemper, berørte Ministeren ikke med et eneste Ord, ligesom Ministeren heller ikke gjorde Forsøg paa her i Salen at frigøre sig for Ansvar for Tresognspastoratets Oprettelse, saadan som Ministerens Udtalelser overfor „Kristeligt Dagblad“ klart gav til Kende.

Jeg vil da først fastslaa, at naar den højtærede Kirkeminister til „Kristeligt Dagblad“ har sagt Hus forbi i denne Sag, saa har den højtærede Minister ikke helt været paa den rigtige Side af det, som man ogsaa udenfor Teologernes Kreds kalder den nøgne Sandhed. Den højtærede Minister maa tage sin Del af Ansvar for Oprettelsen af Tresognspastoratet Slots-Bjergby—Sludstrup—Gerlev, ligesom han her i Folketinget har taget sit Ansvar for dets Bestaaen.

I Kommissionsbetænkningen angaaende Præsteembeders Sammenlægning udtaler Udvalget, at Udvalget maa anse det for betænkeligt at tilraade Sammenlægning, hvor Flertallet af de valgte Menighedsraadsmedlemmer modsætter sig dette ud fra Grunde, som kan finde Støtte fra Stedets Provst og Biskop. Jeg forstaaer ikke, at den højtærede Kirkeminister, som dog ellers med sine Sammenlægningsplaner støtter sig til denne Kommissionsbetænkning, ikke vil tage disse Ord til Efterretning i et Tilfælde som dette, hvor ikke blot Menighedsraad, Provst og Biskop anbefaler Genoprettelsen, men hvor begge de virkende Præster er rede til at afgive Erklæring om, at for det kirkelige Liv paa Stedet er det skæbnsvangert at fastholde Sammenlægningen, og hvor tillige Menighedsraadene er i Besiddelse af en af Kirkeministeriet afgiven officiel Skrivelse om, at Ministeriet er villig til at afgive Indstilling om Embedets Genoprettelse, hvis Menighedsraadet ønsker det.

Naar nu den højtærede Minister trods

dette nægter Embedets Genoprettelse, er det, synes jeg, et saa talende Bevis for Magtsyge hos en siddende Minister, at man vist skal have vanskeligt ved at finde noget Sidestykke. Ja, det forekommer mig, at man med Rette om denne Handling kan bruge de samme Ord, som den højtærede Minister brugte om sin Forgængers Forslag om Lønning for Folkekirkens Præster, at det var antikirkeligt og antikristent. Det er haarde Ord, men det er ikke mine Ord, det er Ministerens egne.

Den højtærede Minister begrunder sit Afslag med Sognenes Lidenhed. Jeg benægter ikke, at det er smaa Sogne, men naar den højtærede Minister udtalte, at man i saa smaa Sogne ikke med Rette kan stille Krav til den øvrige Folkekirke om at bidrage til at holde en Præst alene for et saa lille Omraade, vil jeg dog minde den højtærede Kirkeminister om, at disse Sognes Bidrag til den fælles Fond sikkert har været saa stort, at hvis ikke Staten havde inddraget Embedets Midler, vilde der have været rigeligt til at lønne deres egen Præst, saaledes som det er sket gennem Aarhundreder. Derfor gælder efter min Mening denne Betragtning ikke i Nutiden.

Jeg beder ogsaa den højtærede Minister lægge Mærke til, at det, som vi væsentlig har protesteret imod, er Tresognsordningen. Dette synes ogsaa at dæmre hos den højtærede Kirkeminister, naar han udtaler sine Tvivl om Sammenlægningens Rigtighed. Men hvorledes skulde en Sammenlægning af alle disse smaa Sogne kunne hjælpe Kirkeministeren i hans Sparebestræbelser, uden at han maatte gaa til Tresognsembeder, som hans egen Sammenlægningskommission nærer Betænkelighed ved, og det med Rette? for en Ordning, hvorved en Kirke staar tom og lukket hver tredje Søndag, er forkastelig.

Naar den højtærede Kirkeminister ikke har andet Argument end Pastoratets ringe Udstrækning og lille Folketal, vil jeg dog ogsaa henstille til ham at tænke over, om der ikke findes Præster, for hvem en saadan Arbejdsmark vil være stor nok. Jeg er ikke saa erfaren paa dette Omraade som den højtærede Kirkeminister, der jo selv har været Indehaver af et Embede, som ikke var stort større, og selv om den højtærede Kirkeminister, efter hans Ord og Gerninger at dømme, har følt sig som en stækket Ærn, der ikke ret kunde faa Lov at udfolde Vingerne i dette lille Embede, maa jeg dog mene, at han ogsaa har kendt Præster, der selv i smaa Em-